

...Dievui
pašvestas
gyvenimas

Ses. Joana,
Kristaus Karaliaus
seserų kongregacija

**Kokia pašvestojo
gyvenimo vieta
Bažnyčioje?**

„Bažnyčia yra Tėvo namai, kuriuose yra pakankamai vietos visiems“ – sako popiežius Pranciškus. Bažnyčią mes suvokiame kaip dvasinę tikinčiųjų šeimą. Ji tuo ir žavi, kad ją sudaro bendruomenės su įvairiausiais pašaukimais ir tarnystėmis. Visos jos liudija Kristaus paskelbtąją Gerąją Naujieną ir gyvena troškimu, kad Kristaus Karalystė įsikurtų kiekvieno iš mūsų širdyje jau čia žemėje. Pašvestieji, gyvendami klusnumo, neturto ir skaistumo įžadais, stengiasi liudyti Kristaus gyvenimo būdą kasdienybėje, vykdydami Jo misiją. Jie pašaukti padėti broliams ir seserims suprasti, kad visi esame Dievo vaikai, atsakingi vieni už kitus, kad pagrindinis visų mūsų tikslas – laiminga amžinybė danguje. Vienuolinis gyvenimas yra pranašiškas būsimąjo gyvenimo liudijimas visiems tikintiesiems. Visais laikais vienuolijos rūpinosi švietimu, kūrė universitetus, mokyklas, taip pat tarnavo ligoninėse, kalėjimuose ir pagelbėdavo labiausiai apleistiems, varganiems žmonėms pagal savo įkūrėjo ar įkūrėjos charizmą. Dažnai į įvairiausias bėdas ir vargus patekę žmonės laukia iš vienuolių nuraminimo, patarimo, užuojautos ar užtarimo, patikėdami jiems savo rūpesčius.

Pašvestojo gyvenimo metams skirtuose renginiuose dalyvavo gausus vienuolių būrys. Verta paminėti Kaune vykusį vienuolių simpoziumą, atvirų durų dienas, palapinių šventę bernardinų sode

bei kitus vyskupijose ir parapijose vykusius renginius, kurie priminė tokio gyvenimo šventumą, džiaugsmą ir charizmą įvairovę. Tai buvo džiaugsminga evangelizacija ir bendravimas su visais panorėjusiais susipažinti su vienuoliniu gyvenimu, tarnystėmis bei pačias vienuoliais. Tai parodo pašvestojo gyvenimo grožį ir vietą Bažnyčioje.

Kas, jūsų manymu, yra malda?

Kiekvienas žmogus gimsta religingas ir ieško ryšio su Aukštesniąja Būtimi – Dievu. Kaip ir žmogiškoje draugystėje, taip ir su Dievu, norėdami Jį giliau pažinti ir užmegzti artimesnę ryšį, turim daugiau bendrauti, kad per tai Dievas vis labiau atskleistų mums save. Proto ir širdies pokalbis su Dievu ir yra malda, kai nuolankiai išsakome savo poreikius, išreikšdami kasdieninę priklausomybę nuo Jo. Dievo akivaizdon stojame su esama, nevienoda sielos bei kūno būseną ir Dievas apreiškia save kartais vienaip, kartais gali tai padaryti visai kitu būdu. Kai meldžiamės, leidžiame Dievo meilei įsišaknyti mumyse, esame jos perkeičiami. Dievas veikia mūsų širdyse, net jei negalime matyti, ką Jis daro. Praleisdami laiką su Viešpačiu, bendraudami su Juo maldoje, randame tikrą atgailą ir ramybę. Maldoje, o ypač Šv. Mišiose susivieniję su Kristumi, stengiamės kituose išvelgti Kristaus veidą ir juos mylėti Jo meile.

Kokią įtaką jūsų dvasingumui turi bendruomeninis gyvenimas?

Žmogus sukurtas pagal Dievo paveikslą ir panašumą. Negera žmogui būti vienam. Jis ieško bendraminčių, buriasi į bendruomenes. Į pašvestojo gyvenimo bendruomenes mus sukviečia Sužadėtinis Jėzus pagal savo išvalgas ir amžinuosius planus. Jis geriausiai žino kaip mes, paremdami ir praturtindami vienas kitą kiekvienam duotomis skirtingomis dovanomis, galime tęsti Jo misiją čia žemėje ir tobulėti. Gyventi bendruomenėje reiškia melstis, dirbti kartu, tarnauti vieni kitiems: „Iš to visi pažins, kad esate mano mokiniai, jei mylėsite vieni kitus“ (Jn 13,35). „Kaip malonu ir kaip miela broliams gyventi vienybėje“ – sako psalmininkas. Mums lieka puoselėti tarpusavio meilę, vienybę ir ja

džiaugtis. Sakoma, kad lauke vienas ne karys. Taigi bendruomenė visais atžvilgiais yra didžiulė pagalba ir vieta skleisti mūsų dvasingumui.

Koks jūsų santykis su Švč. Mergele Marija ir kaip ji lydi jus Dievui pašvęstoje kasdienybėje?

„Štai tavo Motina“. Nuo kryžiaus Jėzus atidavė Mariją mums kaip dvasinę Motiną. Žvelgdami į Marijos gyvenimą, matome Ją kebliose situacijose: kai sutinka būti Dievo Sūnaus Motina, rizikuodama gyvybe; kai keliauja su Kūdikiu į Egiptą, kad Jis nebūtų nužudytas; kuomet skaudžiai išgyvena tautiečių elgesį su Jėzumi, jų priešišumą Jo mokymui ir norą nužudyti, o galiausiai po Kryžiumi, kur regime ją kenčiančią kartu su Jėzumi. Žinoma, kaip ir kiekvienas žmogus, Marija savo gyvenime turėjo ir džiaugsmingų momentų: kai gimė Jėzus, kai augo išmintimi ir metais, kai mokė, gydė ligonius, o labiausiai, nors ir skausmo persmelkta širdimi, kad Jėzus savo kančia ir mirtimi atnešė išganymą visiems žmonėms. Švč. M. Marijos gyvenimo kasdienybė buvo panaši į kiekvieno iš mūsų: su skausmais, kančia, liūdesiu, išbandymais ir džiaugsmiais. Visus sunkumus Ji kantriai ištvėrė tyliai priimdama ir išgyvendama kaip Dievo valią, atsižadėdama savo planų. O kas geriau, jei ne Marija žino visus Jėzaus planus ir užmojus. Kaip Ji gyvendama žemėje buvo Sūnaus mokinė, taip ir mums, norint priartėti prie Jėzaus, gyventi pagal Jo mokslą, reikia mokytis iš Marijos. Ji mums yra tikėjimo pavyzdys ir užtarėja, meldžianti mums reikalingų malonių. Ne veltui vienoje giesmėje giedama: „Dažnai mes klystam ir nebedrįstam, daug nusidėję, melst atpirkėją. Tu tikrai viena lieki šiandieną paguoda ir viltis“.

Mūsų kongregacijoje buvo tradicija pavesti save Švč. M. Marijos globai pagal šv. Liudviko Marijos Grinjono iš Monforto pamaldumą; maldas, troškimus, darbus atiduodant Jai, kad perduotų savo Sūnui. Viskas Jėzui per Mariją.

Kartu su Marija apmąstome Jėzaus gyvenimą, kalbėdamos rožinį ir dėkodamos Dievui už visas per Mariją gautas malones bei prašydamos naujų, aktualių konkrečioms atvejams. Taip pat džiugiai švenčiame Marijai skirtas Bažnyčios patvirtintas šventes, dalyvaujame atlaiduose, lankome Jai pagerbti skirtas

šventas vietas. Dauguma mūsų kongregacijos seserų savo amžinuosius įžadus esame sudėję prie Viešpaties kojų Švč. M. Marijos Dangun Ėmimo šventėje. Kiekviena sesuo praktikuoja ir kitokias pamaldumo formas, kuriomis palaikome ryšį su Jėzumi per Mariją. Visos labai mylime Ją ir dėkojame už Jos Sūnų Jėzų. Marija su Jėzumi eina kartu su mumis mūsų gyvenimo keliu, skelbdama Dievo gailestingumą. Saugu keliauti įsitvėrus į Jėzaus ir Mergelės Marijos rankas.

Kristaus kaip mistinio sužadėtinio įvaizdis amžinuosius įžadus davusio asmens gyvenime: ką reiškia pasišvęsti Kristui iki galo?

Svarbus pašvęstųjų liudijimas – abitas, kuris rodo priklausomybę savo Sužadėtiniui ir primena jų paskirtį, paskatina susimąstyti kur link mes kasdieną keliaujame, koks mūsų gyvenimo tikslas, kaip jo siekiame. Jis parodo pašvęstųjų, kaip Kristaus sužadėtinių statusą, kad yra pasišventę ir pasižadėję gyventi tik Jam, stengdamiesi suprasti Jo norus ir pagal tai gyventi. Jie yra mistinio Sužadėtinio sužadėtiniai. Tai slėpinys, kurį priimame tikėjimu, tai Dievo dovana.

Kokie šventieji padėjo geriau pažinti Kristų ir dalyvauja jūsų dvasinėje formacijoje?

Šventasis – tai žmogus, gyvenantis kitų džiaugsmiais ir skausmais, rūpesčiais ir vargais, su meile vykdamas Dievo valią, viską aukojantis didesnei Dievo garbei. Visi esame pašaukti į šventumą, bet mūsų laukianti laiminga amžinybė priklauso nuo šventumo siekimo *šiame gyvenime*. Gražiausias šventumo pavyzdys yra Švč. Mergelė Marija, nes Ji labiausiai išgyveno Dievo meilę ir gailestingumą.

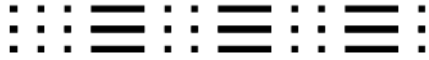
Mūsų kongregacijos šventaisiais globėjais pasirinkome Šv. Juozapą ir Šv. Teresėlę. Iš jų galime mokytis mylėti Dievą ir pagal galimybes pasinaudoti jų žemiškąja patirtimi, eidami jų pramintu keliu artėti prie Dievo.

Kiekvienas šventasis mylėjo ir sekė Kristų savitu būdu. Jų gyvenimai atspindi kokią nors Kristaus, kaip Dievo, savybę. Kaip Dievas neišskiria kokio nors šventojo kaip vertingesnio ar šventesnio, nes žino kuo juos apdovanojo, taip ir man yra

brangūs visi šventieji. Su didele pagarba skaitau jų gyvenimo aprašymus ir veikalus. Iš kiekvieno iš jų dvasinės patirties galiu pasisemti kaip iš didžiausio lobyno.

Eilutė iš Šventojo Rašto, atspindinti jūsų santykį su Jėzumi.

„Kas turi Sūnų, turi gyvenimą. Kas neturi Dievo Sūnaus, tas neturi gyvenimo.“ (1Jn 5,12).

**...Dievui
pašvestas
gyvenimas**

**Ses. Monika Teresė,
Apaštalinų Šv. Jono seserų
kongregacija**

Kokia pašvęstojo gyvenimo vieta Bažnyčioje?

Pašvęsto gyvenimo vieta Bažnyčioje – būti gyvu pranašišku ženklu visiems kitiems Bažnyčios nariams. Pirmiausia ženklu to, į ką visi *jau čia, žemėje*, esame pašaukti — į šventumą, kuris kyla iš Krikšto malonės visapusio išsiskleidimo žmoguje. Priimdami vienuolinio pašaukimo dovaną, mes nepriimame naujo, vien mums skirto sakramento, bet pasižadame siekti visiškai ir iki galo gyventi Evangelija, nesidairant atgal sekti Kristumi, rinktis Marijos gyvenimo būdą, t. y. tiesiog radikaliai būti krikščionimi. Taigi, iš vienos pusės tarsi nieko ypatingo, kas išskirtų mus iš kitų pakrikštytųjų. Iš kitos pusės – radikalumas pats savaime žavi, patraukia, tampa ženklu daugeliui, paskatina kitus artėti prie Kristaus. Antra – vienuoliškas gyvenimas yra *būsimojo gyvenimo* pranašiškas ženklas, ypač ryškiai liudijantis, kad mūsų Tėvynė yra danguje, todėl jau nuo šiol gyvename taip, kaip ten, kur „*nei ves, nei tekės...*“.

Todėl vienuoliškas gyvenimas Bažnyčioje yra kaip žiburys šiame pasaulyje, kaip visiems skirta

kryptis naktyje, kaip to, kas mūsų laukia danguje vilties žinia, kviečianti ir traukianti visus kitus paskui save, pirmiausia ne žodžiais ir ne išoriniais darbais, bet meilei skirto gyvenimo liudijimu. Kas nors galėtų paklausti – tik tiek? Bet argi tai nėra keliaujančios Bažnyčios esmė, širdis ir išsipildymas?

Kas, jūsų manymu, yra malda?

Malda yra giliai asmenišką susitikimą su Dievu, kuris pasireiškia žodžiais, kitais kartais paprastu Dievą garbinančiu buvimu tyloje... Tai yra gyvas susitikimas su Dievu Slėpiniu, meilės alsavimas tarp manęs ir Jo. Ji nėra ribojama laiko, nei to, kuo aš konkrečiai išorėje užsiimu.

Kokią įtaką jūsų dvasingumui turi bendruomeninis gyvenimas?

Bendruomeninis gyvenimas yra vidinės maldos ir gyvenimo su Dievu autentiškumo matas – kas nemylė brolio, kurį mato, negali mylėti Dievo, kurio nemato. Taigi... kartais tai yra labai sunki mokykla, kartais kova, o kartais džiaugsmas, atgaiva. Bet kuriuo atveju jis yra būtinas kaip esminė priemonė, padedanti gilinti savyje sąmoningą gebėjimą konkrečiai mylėti ir priimti kitą kaip kitokį. O laimėjus kovą geriamas *šampanas* (perkeltine prasme)! Gimsta toks džiaugsmas, kurio NIEKAS iš tavęs nebegali atimti.

Koks jūsų santykis su Švč. Mergele Marija ir kaip ji lydi jus Dievui pašvęstoje kasdienybėje?

Mergelė Marija yra mano Mama. Taigi, ji mane lydi kaip Mama... Aš ją tiesiog myliu. Ji visur ir visuose darbuose ar veikloje mane lydi ir visur dalyvauja. Tuo viskas pasakyta.

Kristaus kaip mistinio sužadėtinio įvaizdis amžinuosius įžadus davusio asmens gyvenime: kokie vedybinio gyvenimo džiaugsmi ir sunkumai?

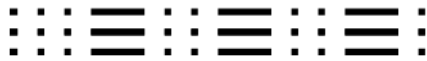
Ogi kaip ir vedybinio gyvenimo! Tu galvojai ir planavai vienaip, o tavo sutuoktinis kitaip. Tuomet reikia vienam prie kito taikytis. Vienuoliniame gyvenime man tenka taikytis prie Jo... Kartais tenka aiškintis santykius, o kartais mano sutuoktinis iškrečia malonių siurprizų ar pokštų, šiaip ar taip pasistengia širdį užpildyti, su sąlyga, kad ir aš „surizikuosiu“ ir išdrįsiu Jam padovanoti savo širdį iki galo.

Kokie šventieji padėjo geriau pažinti Kristų ir dalyvauja jūsų dvasinėje formacijoje?

Mano šventieji yra Švč. Mergelė Marija, Šv. Monika, Šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresė, Šv. Apaštalas Jonas... Šiaip šventuosius aš mėgstu, mūsų bendruomenėje pasistengiame juos visus ir paminėti, net ir neprivalomus, žinome ir mėgstame jų gyvenimo istorijas, nes jie yra vyresni broliai ir seserys kelyje į šventumą. Mes norėtume lygiuotis į juos tame kelyje, išžiūrėjus į juos rasti savo būdą sekti Kristumi, jau nuo dabar pratintis prie jų artimos bendrijos, kuri mūsų laukia danguje.

Eilutė iš Šventojo Rašto, atspindinti jūsų santykį su Jėzumi.

„Aš ryžausi visko netekti, kad tik laimėčiau Kristų“ (Fil 3, 8).

*...Dievui
pašvėstas
gyvenimas*

**Ses. Teresė Faustina,
Apaštaliųjų Šv. Jono
seserų kongregacija**

**Kokia pašvėstojo
gyvenimo vieta
Bažnyčioje?**

Manau tai pranašiškas ženklas pasaulyje, bet taip pat ir Bažnyčioje, rodantis kad kiekvienas žmogus yra pakviestas į artimą ryšį su Viešpačiu. Vienuoliai turėtų būti tie kurie gyvena Viešpačiu, bet taip pat ir kitus kviečia su Juo susitikti.

Kas, jūsų manymu, yra malda?

Tai gyvenimo centras, gyvybiškas santykis su Viešpačiu. Viskas kyla iš maldos ir viskas sugrįžta į maldą. Tai reiškia, kad malda tampa kaip šaltinis,

kuris duoda jėgų eiti į priekį bendrystėje, meilėje, evangelizacijoje, tai tampa poilsis ir atgaiva kai viduje būnam pavargę.

Kokią įtaką jūsų dvasingumui turi bendruomeninis gyvenimas?

Bendruomeninis gyvenimas tai vieta, kur pamatom, kad mūsų krikščioniškas ir vienuolinis gyvenimas nėra idealistiškas. Kasdienybėje tai tampa meilės mokykla, kur aš mokausi pasirinkti ir mylėti žmones, kurių aš pati nepasirinkau, bet pats Viešpats man davė.

Koks jūsų santykis su Švč. Mergele Marija ir kaip ji lydi jus Dievui pašvėstoje kasdienybėje?

Ji yra motina ir mokytoja. Motina, nes tai ji mus auklėja kiekviena diena vis labiau būti pašvėstai kaip ji. Mokytoja, nes šis gyvenimas yra jos mokykla, kur ji mus moko mylėti ir pasitikėti akiai.

Kristaus kaip mistinio sužadėtinio įvaizdis amžinuosius įžadus davusio asmens gyvenime: kokie vedybinio gyvenimo džiaugsmi ir sunkumai?

Džiaugsmi: pagrindinis džiaugsmas yra būti Viešpaties, būti tik Jam. Žinant, kad kasdien Jis mane kviečia eiti kartu su Juo ir kad jis mane visada veda gerais takais, nes Jo Meilė ir Gailestingumas yra realūs ir konkretūs.

Sunkumai: patirti, kad esu vis per mažai imli Viešpaties kvietimui atsiduoti Jam. Matyti nuodėmės realybę mūsų gyvenime... kuo ilgiau einam su Juo, tuo labiau matom viską, kas nėra iš Jo.

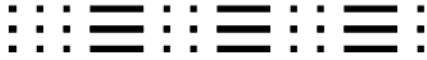
Kokie šventieji padėjo geriau pažinti Kristų ir dalyvauja jūsų dvasinėje formacijoje?

Man asmeniškai žinoma Šv. Jonas, kuris yra mylimasis Jėzaus mokinyš. Kasdien mokintis jo mokykloje. Puoselėti išvalgumą, stengiantis suprasti Viešpaties paslaptis. Saugoti širdies tyrumą, mokantis mylėti kiekvieną žmogų. Gyventi jaunatviška širdimi, kad mokėtume visada viskuo žavėtis. Žinoma, daug kitų, kurie visada gali mums padėti...

Eilutė iš Šventojo Rašto, atspindinti jūsų santykį su Jėzumi.

„Pasilikite manyje, tai ir aš jумыse pasiliksiu. Kaip šakelė negali duoti vaisiaus pati iš savęs, nepasilikdama vynmedyje, taip ir jūs bevaisiai, nepasilikdami manyje“ (Jn 15,4).

**...Dievui
pašvestas
gyvenimas**

**Br. Giedrius,
Švč. Mergelės Marijos
Nekalto Prasidėjimo ku-
nigų Marijonų vienuolija**

**Kokia pašvestojo
gyvenimo vieta
Bažnyčioje?**

Evangelijoje pagal Matą skaitome: „Su dangaus karalyste yra panašiai kaip su šeimininku, kuris anksti rytą išėjo samdytis darbininkų savo vynuogynui. Susiderėjęs su darbininkais po dieną, jis nusiuntė juos į savo vynuogyną (Mt 20,1). Kiekvienas iš mūsų esame pakviesti darbuotis Bažnyčioje ir dėl Bažnyčios. Dievas yra šio vynuogyno šeimininkas. Būdamas išmintingas paskirstė šiame vynuogyne darbus pagal kiekvieno sugebėjimus, kad kiekvienas galėtų duoti derlių: vieni „trisdešimteriopą [...], kiti šešiasdešimteriopą, tretį šimteriopą“ (Mk 4, 8). Dievas yra vynuogyno šeimininkas. Jis pašaukė, į kiekvieno rankas įdavė įrankius ir išsiuntė darbuotis. Vatikano II Susirinkimo Dogminėje konstitucijoje apie Bažnyčią *Lumen Gentium* rašoma: Dieviškosios ir hierarchinės Bažnyčios santvarkos požiūriu (pašvestųjų bendruomenės) tai nėra tarpinis luomas tarp kunigų ir pasauliečių, bet ir iš vienu, ir iš antrų Dievas pašaukia kai kuriuos Kristaus tikinčiuosius naudotis ta ypatinga dovana Bažnyčios gyvenime ir kiekvienam savaip padėti jos išganomajai misijai. Kas yra svarbesnis? Ar tas kuris sodina vynuogynus Dievo Tėvo laukuose, ar tas, kuris jas augina, ar tas,

kuris jas renka? Pašvestųjų vieta yra pati Bažnyčia, kur kiekvienas pagal charizmą darbuojasi savo bendruomenėje.

Kas, jūsų manymu, yra malda?

Katalikų Bažnyčios katekizme skaitome: „Malda yra sielos pakėlimas į Dievą arba prašymas iš Dievo tinkamų gėrybių.“. Šv. Kryžiaus Jonui malda – „pačioje sielos gelmėje gyvenančio Dievo klausymasis“. Šv. Teresei Avilietei malda reiškia „dažnai susitikti su draugyste, nes susitinkame su tuo, kuris, žinome, mus myli“ (Vida 8,5). Motina Teresė iš Kalkutos sakė, kad malda yra „gilus ir uolus pažvelgimas į Kristų [...]“. Pagal ją tai yra geriausia malda. Šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresė sakė: „Malda man yra širdies polėkis, tiesus žvilgsnis į dangų, dėkingumo ir meilės šauksmas patiriant tiek išmėginimus, tiek džiaugsmus“. Šv. Jonui Damaskiečiui malda yra „Sielos pakėlimas į Dievą arba prašymas iš Dievo tinkamų gėrybių“. Peržvelgus šių skirtingų maldos mokytojų maldos koncepcijas galiu apibendrinti ir asmeninės maldos išgyvenimą. Metų eigoje galėjau skirtingai išgyventi savo maldą santykyje su Jėzumi Kristumi. Kartai ji tapdavo šloviniu, kitą kartą prašymo malda. Šiandien malda yra buvimas su Kristumi, buvimas čia ir dabar. Buvimas su tau brangiausiu ir artimiausiu visada: Bažnyčioje ir pastoracijoje, einant gatve ar važiuojant – visada. Jis taip arti, kad paprasčiausia be Jo negali būti. Šiandien galėčiau pacituoti 139-os psalmės žodžius: „Kurgi galėčiau pabėgti nuo tavo dvasios ar atsitolinti nuo tavo artumo?“

Kokią įtaką jūsų dvasingumui turi bendruomeninis gyvenimas?

Mes sukurti vieninteliai ir nepakartojami, kaip perlas įsagstyti nuostabiame audinyje. Vienas perlas pasimestų audinio didybėje, o daug perlų puošia jį nuostabiais raštais. Nors kartais ir vienuoliniame gyvenime žmogus apsiriboja tam tikrais momentais nuo žmogaus, kad pasiektų Dievą, bet kad ir kur eitume, vis tiek būsime to paties audeklo dalimi. Bendruomenėje esame ugdomi, galime daug ko išmokti vienas iš kito. Tobulos

bendruomenės niekada nerasime. Klausimas būtų: o kas kuria tobulą bendruomenę? Atsakymas būtų: kiekvienas. Tu, aš, jis, jie ir mes. Bendruomenė mano dvasingumui padėjo ir padeda skleistis, ypač tuo metu, kuomet nešamas kryžius tampa sunkesnis nei įprastai. Kristus daro nuostabius dalykus išbandomo asmens gyvenime. Garbė Dievui per amžius!

Koks jūsų santykis su Švč. Mergele Marija ir kaip ji lydi jus Dievui pašvęstoje kasdienybėje?

„[...] štai tavo sūnus“ (Jn 19,26). Nuo pat pradžių ji buvo mano Motina, dar nepažinus Jos Sūnaus, jau klūpojau prie Motinos kelių. Ji nuostabiai ir paprastai vedė gyvenimo keliu į Kristų. Kaip kūdikį vedė už rankos, saugodama tikėjimą, viltį ir meilę. Šiandien po jos motiniška skraiste glaudžiuosi kaip vienuolis marijonas. Paaukojau jai savo gyvenimą ir kitus kviečiu tai padaryti, parsivesti Švč. Mergele Mariją į savo namus, nes Žodis nuo kryžiaus tarė „[...] štai tavo motina [...]“ (Jn 19,27).

Kristaus kaip mistinio sužadėtinio įvaizdis amžinuosius įžadus davusio asmens gyvenime. Kokie vedybinio gyvenimo džiaugsmas ir sunkumas?

Sunku man atsakyti į šį klausimą, nes nesu mistikas, tas, kuris turi labai galias įžvalgas. Manau, kad į šį klausimą geriau atsakytų vienuolis ar vienuolė, tie, kurie pasineria labai giliai į Dievo gelmę. Na o aš galėčiau cituoti Šv. Kryžiaus Joną: „O didis meilės Dieve ir Viešpatie, kokius savo turtus Jūs atiduodate tam, kuris myli ir gėris Jumis, atiduodate jam patį save ir iš meilės tampate vienas su juo, taip leisdamas jam ragauti ir mylėti tai, ko siela labiausia trokšta Jumyse ir kas jai naudingiausia!“ Galėčiau sakyti, kad Kristaus balsą išgirdęs likau sužavėtas, gilios ramybės jausmas palietė mano širdį. Žodžiais sunku būtų išsakyti tai, ką tuo metu jautė mano siela. Gal ji tada skelbė man, kad jis yra jos sužadėtinis, „eikime paskui Jį“. To pasakyti negaliu, tik galiu pridėti tai, kad būti su Jėzumi buvo gera. Tai pažinęs, palikęs viską, kiek

galėjau, sekiau Jėzumi, stengiausi praleisti su juo daug laiko. Jis mokė mane. Jis tapo man artimu draugu. „Aš jus draugais vadinu“ (Jn 15,15). Jėzus visada mokėjo išklaudyti, kartu džiaugtis ir žinojo, kaip nuvalyti skruostu sruvenančias ašaras. Kaip vienuolis galiu įvardinti tokį santykį su Kristumi: „Kaip gera čia būti“ (Mt 17,4).

Kokie šventieji padėjo geriau pažinti Kristų ir dalyvauja jūsų dvasinėje formacijoje?

Jų yra labai daug mano gyvenime ir niekada jų neieškojau, jie paprasčiausia vienu ar kitu gyvenimo metu atsirasdavo. Duodavo save pažinti. Šv. Teresėlė, Šv. Kryžiaus Jonas, Šv. Teresė Avilietė... Šv. Juozapas yra mano globėjas nuo krikšto, jo vardu buvau pakrikštytas, jis yra mano, kaip vienuolio globėjas, nuo 2007-ųjų metų esu vadinamas broliu Juozu. Taip pat Šv. Arkangelas Mykolas, nes buvau pakrikštytas po jo saugomos Marijampolės bazilikos stogu; Jonas Bosko, Palaimintasis Jurgis Matulaitis, Pilypas Neris ir daug kitų. Kiekvienas iš jų yra kaip žvaigždės kelyje. Jie moko savo pavyzdžiu, palydi, padeda gilintis į Dievo slėpinius, Jį pažinti ir dar labiau mylėti. Jie yra arti ir savo dvasingumu ir charizma moko mylėti žmones. Kiekvienas iš jų ypatingu Dievo pavedimu žino ko, kur ir kada mums reikia.

Eilutė iš Švento Rašto, atspindinti jūsų santykį su Jėzumi.

2007-ais metais ruošiau Amžinųjų įžadų progą atmintinį paveiksluką ir pasirinkau šios 138-os psalmės žodžius: „Dėkoju tavo šventajam vardui už tavo gerumą ir ištikimybę, nes išaukštinau virš visų savo vardą ir pažadą“. Kiekvieną dieną galiu išgyventi Viešpaties gerumą ir ištikimybę, nors ir kaip šviestų saulė ar tamsa gaubtų. Jis yra čia ir dabar. Jo neprašau daug, bet Jis visko davė su kaupu.

...Dėkojame už atsakymus mūsų broliui ir seserims Kristuje Jėzuse! Teesie skaitytojams primename, kad tebevyksta pašvęstojo gyvenimo metai, kurių metu ypatingas dėmesys skiriamas evangelinių patarimų keliu einantiems žmonėms. Prašome jūsų maldos už pašvęstojo gyvenimo asmenis!

Kopimas į Karmelio kalną

Tą naktį palaimingą, slapčia ir niekieno nepastebėta, į nieką nepažvelgdama,ėjau be vedlio, apšviesta tiktai širdies liepsnos...

Kiekvienas netobulumas, su kuriuo susisaisto ar prie kurio pripranta siela, taip kenkia dorybės ugdymui ir pažangai, jog net kasdien įpuldama į daugybę kitų atskirų netobulumų ir lengvųjų nuodėmių, nekylančių iš įprastinio kokios nors blogos savybės įpročio, siela nebūtų taip sutrukdoma, kaip susisaistydama su koku nors dalyku. Juk taip prisirišusi siela, savaime suprantama, negali tobulėti, kad ir koks menkas būtų tas netobulumas.

Man tai primena paukštį, pririštą arba plonu, arba storu siūlu, nes kad ir koks plonas būdamas, jis laikys pririšęs, kaip ir storas, kol nebus nutrauktas, kad anas galėtų skristi. Ploną nutraukti iš tiesų lengviau, bet kad ir kaip tai būtų lengva, nenutraukus jo neįmanoma skraidyti. Taip ir siela, su kuo nors susisaisčiusi, kad ir kiek ji turėtų dorybės, nepasieks dieviškosios vienybės laisvės.

Labai skaudu, kad Dievui pradėjus sutraukti daug storesnes pomėgių, nuodėmių ir tuštybių virveles, sielos nenusikrato kokio vaikiškumo, kurį Dievas liepė įveikti iš meilės Jam, o tai ne daugiau kaip siūlas ar plaukas, todėl ir nepasiekia tokio gėrio. Blogiausia, kad dėl to susisaistymo jos ne tik nežengia pirmyn, bet ir grįžta atgal, prarasdamos, ką su tokiu vargu per tiek laiko buvo pasiekusios ir laimėjusios. Juk jau žinoma, kad šiame kelyje neiti pirmyn reiškia grįžti, o nelaimėti reiškia prarasti. Tai ir norėjo paaiškinti mūsų Viešpats, sakydamas: *“Kas ne su manimi, tas prieš mane, ir kas su manimi nerenka, tas barsto”* (Mt 12,30).

Nepasirūpinus suklijuoti viso indo, pro mažą įskilimą išbėga visas jame buvęs skystis. Siracidas gerai tai paaiškino, sakydamas: *“Kas niekais laiko mažus dalykus, tas pamažu pražus”* (Sir 19,1). Juk, kaip jis sako, *“ugnis išplinta nuo vienos kibirkšties”* (Sir 11,32).

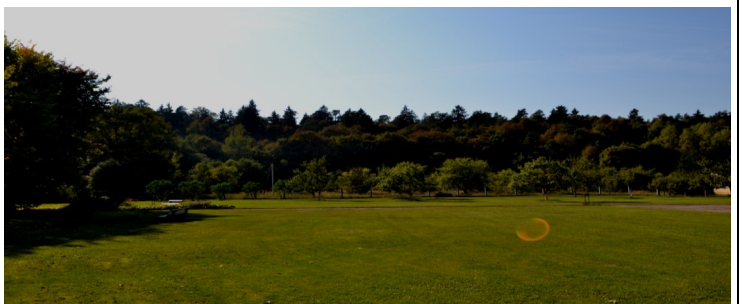
Tad pakanka vieno netobulumo, kad būtų atviliotas kitas ir dar daugiau. Todėl beveik niekada nepamatysi sielos, kuri, apsileidusi kovoje su vienu apetitu, neturėtų daugybės kitų, kylančių vis iš tos pačios silpnybės ir netobulumo, kaip ir pirmasis, ir šitaip vis labiau nesmuktų.

Norint šiame kelyje pasiekti tikslą, reikia nuolat keliauti, t. y. vis kratytis ir nepalaikyti potraukių. Visų jų neatsikračius, nenukeliaujama. Kaip medis nepersikeičia į ugnį, jei jam trūksta bent vieno laipsnio karščio, taip ir siela nepersikeis į Dievą dėl vienintelio turimo netobulumo, net jei šis būtų menkesnis už valingą apetitą. Siela turi tik vieną valią, ir kuo nors apsisunkinusi bei į ką nors įnikusi, ši jau nebėra laisva, [vientisa], vieniša ir tyra, kaip reikalauja dieviškasis perkeitimas.

Apie tai gerai moko Šv. Paulius, *ad Corinthios* sakydamas: *“Sakau jums, broliai: laikas trumpas! Belieka tiems, kurie turi žmonas, gyventi taip, tarsi jų neturėtų, ir kurie verktų, tarsi neverktų, ir kurie džiaugiasi, tarsi nesidžiaugtų, ir kurie perka, tarsi neįsigytų, ir kurie užsiėmę pasaulio reikalais, tarsi neužsiėmę”* (1Kor 7,29-31). Apaštalas tai sako, mokydamas, kokią atsirišusią nuo visų dalykų sielą reikia turėti, norint eiti pas Dievą.

...tai ji man kelią rodė tikriau negu vidudienio šviesa tenai, kur laukė jau manęs tasai, kurį gerai aš pažinojau, tenai, kur nieks nepasirodo.

Šv. Kryžiaus Jonas, *Kopimas į Karmelio kalną* (1K 11, 4-7).

Nusišypsok

NESENAI ATSIVERTUSIO ŽMOGAUS TEOLOGIJA

Kartą aukodamas Šv. Mišias, kuomet atėjo metas palaiminti bendruomenę, kunigas pastebėjo, kaip vienas parapijietis, žvelgdamas tiesiai į jį, priešais save daro didelį kryžiaus ženklą – tarsi laimintų kunigą tuo pačiu rankų gestu. Po visko jį vėliau lauke sustabdė ir paklausė:

- Ar galėtum paaiškinti man savo žegnojimosi teologiją?

Parapijietis, kiek sumišęs, atsakė:

- Kaip suprast?

- Paprastai. Kodėl per Šv. Mišias mane laiminai?

- Ar aš? Aš taip jau pusę metų žegnojuosi!

TRENIRUOTĖS

Saulėi leidžiantis apaštalai susiruošė pasivaikščioti vandens paviršiumi. Eina lyg niekur nieko, kalbasi, aptarinėja dienos įvykius. Tuo tarpu Petras vis skęsta ir skęsta. Neapsikentęs Andriejus atsisuka ir sako jam:

- Pats matai. Juk šimtus kartų sakiau treniruotes lankyti!

ŠVENTOJO RAŠTO ŽODŽIAI

Buvo toks vienas brolis, kuris visą laiką kalbėdavo Šventojo Rašto žodžiais. Jeigu, tarkim, kas nors atsisveikindavo su kuo nors, tai sakydavo: *“Eik ir daugiau nenusidėk”* ar ką nors panašaus. Visiems broliams tai, švelniai tariant, pradėjo atsibosti. Jie nuėjo pas provincijolą, pasiskundė, provincijolas atėjo ir sako:

- Draudžiu tau be rimtos priežasties kalbėt Šventojo Rašto žodžiais!

Nuo tos dienos brolis pradėjo normaliai šnekėt...

Vieną kartą, beveik po metų, kuomet visi broliai buvo kartu ir valgė vakarienę, pro valgomojo duris įėjo asilas. Broliai paėmė ir išvedė asilą lauk, o provincijolas dar ir pasišaipė:

- Tai ką būtum dabar iš Šventojo Rašto pacitavęs?

Anas brolis ir sako:

- Na, ką aš būčiau pacitavęs... būčiau pasakęs: *“Štai jis atėjo pas savuosius, bet jie jo nepriėmė”*.

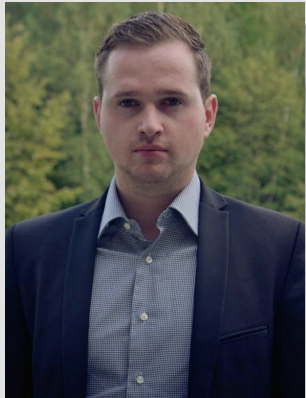
TĖVO IZAIJO GYVENIMAS IR MIRTIS

Tėvas Izaijas gyveno labai neturtingai. Po jo mirties vienas iš brolių paklausė vyresnįjį:

- Nuo ko jis mirė? Tas atsakė:

- Nežinau, nuo ko jis mirė, bet dar labiau neaišku, kuo jis gyveno.

Seminarijos kronika

Kl. Marius Jocy,

I kursas

RUGPJŪČIO 30 D. Seminarija atgijo. Po šiltų vasaros atostogų bei liturginių – pastoracinių praktikų, sugrįžo klierikai.

RUGPJŪČIO 31 D. Seminaristai klausė naujojo seminarijos rektoriaus įvadinės konferencijos. Tą pačią dieną vyko ir priminimų konferencija. Vakare grupelėse klierikai dalinosi vasaros įspūdžiais.

RUGSĖJO 1 D. Seminarijos bendruomenė dalyvavo Šv. Mišiose, kurias Arkikatedroje bazilikoje Vilniaus arkivyskupas metropolitas J. E. Gintaras Grušas aukojo už naujus mokslo metus. Vėliau seminarijoje vyko kursų prisistatymas ir pirmakursių pašaukimų vakaras.

RUGSĖJO 2 D. Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarijoje iškilmingai inauguruoti mokslo metai.

RUGSĖJO 3 D. Seminarijos auklėtiniai kartu su seminarijos vadovybe dalyvavo piligriminiame žygyje iš Paberžės (Kėdainių raj.) į Krekenavos Švč. Mergelės Marijos Ėmimo į dangų baziliką.

RUGSĖJO 4 D. I-o semestro paskaitų pradžia.

RUGSĖJO 12 D. Net pusė seminaristų dalyvavo VAJC organizuotame žygyje iš Aušros vartų į Trakus. Šių metų piligrimystės tema buvo: „Palaiminti gailestingieji, jie susilauks gailestingumo“ (Mt 5,7).

RUGSĖJO 21 D. Seminarijoje vyko tradicinė kambarių laiminimo šventė.

RUGSĖJO 25–26 D. Vilniaus Šv. Juozapo kunigų seminarijos auklėtiniai dalyvavo susikaupimo dienose Krikštėnuose (Ukmergės raj.).

SPALIO 3 D. Labanoro girioje klierikai rinko grybus.

SPALIO 6 D. Seminarijos dvasinėje konferencijoje lankėsi seserys Eucharistietės. Jos dalinosi savo pašaukimo istorijomis bei pasakojo apie „Kronikos“ leidybą.

SPALIO 10 D. Seminarijos bendruomenę aplankė Vilniaus arkivyskupas metropolitas J. E. Gintaras Grušas. Ganytojas dalinosi įspūdžiais iš Europos vyskupų konferencijų tarybos kasmetinio plenarinio posėdžio, vykusio Šventojoje Žemėje.

SPALIO 13 D. Klierikai dalyvavo vidinio išgydymo pamaldose Šv. Apaštalų Jokūbo ir Pilypo bažnyčioje.

SPALIO 21 D. Vilniaus Šv. Juozapo kunigų seminarijoje vyko “krikštynos” – tradicinis seminarijos pirmakursių įvesdinimas į bendruomenę. Seminarijos senbūvių paruoštame pašaukimo į kunigystę patikrinimo vakare dalyvavo dešimt seminarijos brolių, pasiryžusių sekti Kristumi iki galo.

SPALIO 23–24 D. Rygoje vyko tarpseminarinis futbolo turnyras. Iš užsienio mūsų seminarijos klierikai grįžo su “sidabru”.

SPALIO 29 D. Prasidėjo rudens atostogos.

Vilniaus Švč. Trejybės
(Trinapolio) bažnyčia

2015 - 2016 / 1 (78)

Vilnius